

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Θυσία σίλόν έρωλα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου κα τέλος)

Ο κόσμος άγνοούσε με ποιό τρόπο ο Λεώνης είχε πλουτίσει πάλι. Ήθεραν μόνο πως είχε πολλά χρήματα, πως ήταν άσωτος κ' έκλυτος. "Όλοι οι νέοι της άριστοκρατίας σύχναζαν στο μέγαρό του, τόν άντέγραφαν στο ντύσιμό του και συμμετείχαν στις διασκεδάσεις του. Ο Βενετός μαρκήσιος Λορέντζο τόν συνώδευε παντού και μοιραζόταν μαζί του τήν ευτυχία του. Ήσαν κ' οι δυό έρωτευμένοι με μία περίφημη γυναίκα του υποκόμοου, ή όπο'α όμως παραδόξως ούτε να τούς δή δέν ήθελε. Αούτή ή αντίστασις είχε έρεθίσει σέ τέτοιο σημείο τό πάθος του Λεώνη, ώστε τής προσέφερε τεράστια ποσά, φτάνει νά γινόνταν δική του και δέν ήταν τρέλλα πού νά μήν τήν έκανε πρós χάρην τής.

Μέ τήν έλπιδα ότι ή γυναίκα αύτή θά μπορούσε νά μου φανή χρήσιμη, πήγα στο σπίτι τής, όπου, με μεγάλη δυσκολία καταρρώσα νά τή δω. Με δέχτηκε κάπως άγέρωχα και με ρώτησε τί ήθελα.

—Ήρθα νά σάς ρωτήσω κάτι, τής απάντησα. Μισείτε τόν Λεώνη;

—Ναί, μου άποκρίθηκε, αλλάζοντας τόνο και κυττάζοντάς με στα μάτια. Τόν μισώ θανάσιμα.

—Μπορώ νά σάς ρωτήσω γιατί;

—Γιατί άποπλήγησε τή μικρή μου αδελφή στο Φρύουλο, μιά νέα άγγελική όμορφιάς και καλωσύνης και κατόπιν τήν έγκατέλειπε άτιμα και άναυδρα. Ή φτωγή μου αδελφούλα, ύστερ' από τή συμφωρά τής αύτή, πέθανε στο νοσοκομείο. "Ω! άν είχα τήν καρδιά αύτού του άθρώπου, θά τήν κομμάτιασα με τά δόντια μου...

—Τότε, θά φαντάζομαι, πως θά θελήσετε νά με βοηθήσετε νά τόν τιμωρήσω... Τόν μισώ κ' έγώ θανάσιμα, γιατί μου πήρε τήν άγαπημένη μου. Μπορείτε νά τού γράψετε μιά έπιστολή, στην όποια νά τού δίνετε ένα ραντεβού;

—Ναί, φτάνει νά μήν πάω έγώ στο ραντεβού αυτό.

—Και θέβαινα δέν θά πάτε κάλλου. Νά τό σχέδιο τής έπιστολής πού θά τού γράψετε.

Και τής έδωσα ένα σχέδιο έπιστολής, αυτεταγμένο ως εξής :

«Μαθαίνω ότι ξαναβρήτες τή γυναίκα σου κ' ότι τή έπικρέιες. "Ως χθές ακόμα δέν σέ ήθελα, γιατί θεωρούσα πάλιν εύκολή τήν κατάκτησή σου. Σήμερα όμως θά ευχαριστιώσασαι πολύ άν θά μπορούσα νά σέ κάνω νά άποστήσης πρós τήν άγαπημένη σου Ίουλίττα. "Έτσι θά βεβαιωθεί άν ο φλογερός πόθος πού έδειξες νά μένα είνε ικανός γά κάθε θυσία, όπως λέε. Έξω, ήτι άπόψε θά δώσης μιά συνουσία επάνω στο κρεβάτι σου. Έγώ θά θρσκαίωμαι σέ μιά γόνδολα και θά σ' ακολουθήσω. Σου είνε γνωστός ο γονδολιέρης μου ο Κριστοφόνο. Νά είσαι λοιπόν έτοιμ' επάνω στο κρεβάτι σου, όπως, ώστε, μόλις τόν δής, νά πηδήξεις στη γόνδολά μου. Θά σέ κρατήσω μιά ώρα μόνο και ποτέ πάλι δέν θά με ξαναδής. Δίν θέλω δώρα από σένα. Θέλω μονάχα νά μου άποδώσεις τόν έρωτά σου. Λοιπόν, άπόψε ή ποτέ».

Ή ώραία έταιρία έβηκε άστέιο τό γράμμα αυτό και τό άντέγραψε γελόντας. "Επειτα με ρώτησε: —Και τί θά τόν κάνετε, αφού τόν θέλετε μέσα στη γόνδολα;

—Θά τόν αποβιβάσω στην όχθη του Λίντο. Έκει θά τόν προκαλέσω σέ μονομαχία και θά τόν σκοτώσω ή θά με σκοτώσει.

—Πρέπει νά τόν σκοτώσετε! φώναξε ή έταιρία. Θά ήθελα νά σάς φιλήσω γιά νά σάς ευχαριστήσω. "Αλλ' άς φυλάξω τό φίλημά μου νά σάς τό δώσω αφού τόν σκοτώσετε.

—Τώρα είνε άνάγκη, τής είπα.

νά θέσετε τό γονδολιέρη σας υπό τās διαταγās μου. —Ευχαριστώ, μου απάντησε. Είνε άνθρωπος έξυμνος, έξέμυθος και ρωμαλέος. Είνε όπως τόν χρειάζεστε. Κραμείτε τον ό,τι θέλετε.

ΚΔ'.

Ξαναγύρισα κατόπιν τού ξενοδοχείου μου και τήν ύπόλοιπη ήμέρα μου τήν πέρασα σκεπτόμενος αυτό πού έπρόκειτο νά κάνω. "Όταν τέλος νύχτωσε, ντύθηκα σαν γονδολιέρης, κατέβηκα κάτω και είδα τόν Κριστοφόνο νά με περιμένει με τή γόνδολα τής κυρίας του μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου. Μπήκα μέσα και ξαναόησα. Δέν άργήσαμε νά συναντηθούμε. Τό καρδί του Λεώνη πού προχωρούσε φωτόλουστο, ενώ ή πολυλήθεις όρχήστρες πού ήσαν στο κατάστρωμά του σκόρπιζαν γλυκώτατες μελωδίες. "Έτρεξα τότε στην πρώτη τής γόνδολας κρατώντας ένα κουπί κ' άρχισα νά κωπηλατώ μαζί με τό Κριστοφόνο, ώσόντου διπλωρώσαμε.

Είδα τότε τό Λεώνη στην κουπαστή του καραβίου. Φορούσε τήν ίδια μεταμείρις πού είχε και χτές και είχε μασκα στο πρόσωπο. Ή Ίουλίττα καθόταν κοντά στους μουσικούς και φορούσε μιά τουαλέττα μεγαλοπρεπέστατη. Ήταν όμως καταβεβλημένη και σκεπτική και φαινόταν πως ο νους τής θρσκόταν μακριά απ' τό φιλο τής.

Ο Κριστοφόνο έβγαλε τό καπέλλο του κ' ύψωσε τό φανάρι του, όπως ώστε νά τού φωτίσει τό πρόσωπο. "Αμέσως ο Λεώνης τόν αναγνώρισε και, χωρίς νά διστάση ούτε στιγμή, πήδηξε μέσα στη γόνδολά μας. Ο Κριστοφόνο τότε τού είπε ότι ή κυρία του τόν περιμένα σε μιά άλλη γόνδολα, κοντά στο Δημόσιο Κήπο.

—Και γιατί νά μή θρσκαίωμαι σ' αύτήν εδώ; ρώτησε ο Λεώνης. —Δέν ξέρω, άποκρίθηκε αδιάφορα ο Κριστοφόνο κ' άρχισε νά τραβήξει κουπί.

Τόν βοηθούσα κ' έγώ μ' όλη μου τή δύναμη και σέ λίγη ώρα προσπεράσαμε τό Δημόσιο Κήπο, πράγμα πού ο Λεώνης δέν τό άντελήφθη, γιατί επικρατούσε γύρω μας πυκνή όμίχλη. Ή γόνδολα γλυτορούσε γοργά επάνω στα γαλήνια νερά και έτσι έπειτα από αρκετή ώρα φτάσαμε στην άμμόστρωτη ακτή του Λίντο, μακριά από κάθε κατοικία.

—Βρέ παλιάνθρωποι, φώναξε ο Λεώνης μόλις αποβιβάστηκε εκεί, πού διάβολο με φέρατε; Πού είνε ο Δημόσιος Κήπος; Πού είνε ή γόνδολα τής κυρίας σας; Έβδθ θέλω άμμο. Χαθήκατε μέσα στην όμίχλη και με άποβιβάσατε στην τύχη.

—"Όχι, αφέντη, τού απάντησα. Λάβετε τήν καλωσύνη νά μ' ακολουθήσετε δέκα ήμίματα και θά βρθετε αυτό πού ζητάτε.

Ο Λεώνης μ' ακολουθούσε, ενώ ο Κριστοφόνο, σύμφωνα με τίς ειαταγές μου άπομακρυνόταν με τήν γόνδολα, πηγαίνοντας νά με περιμένει στην αντίθετη όχθη του Λίντο.

"Αφού περπατήσαμε στην παραλία λίγα λεπτά τής ώρας, ο Λεώνης γύρισε πρós μένα και μου φώναξε:

—Μωρέ, θά σταθής, μωρέ κακούργη! Θέλεις νά με κάνης νά παύσω. Πού είνε ή κυρά σου; Πού με πηγαίνεις;

—"Αφέντη, τού άποκρίθηκα, θγαζόντας κάτω απ' τήν κάπα μου μερικά πράγματα πού είχα πάρει μαζί μου, επτρέμει μου νά σου φέξω.

Και όψώνοντας τό κλεφτοφανάρο μου, τό άναμα και τό κρέμασα σ' έναν από τούς πασσάλους τής παραλίας.

—Μά τί κάνεις εκεί; φώναξε. Με τρελλούς έχω νά κάνω! Περι

—Νά τό σχέδιο τής έπιστολής πού θά τού γράψετε...

τινος πρόκειται;

—Πρόκειται, του άπάντησα, θγαζόντας δυό σπαθιά από τό μαυνδύα μου, νά χτυπήσης μαζί μου...

—Μαζύ με σένα, άνδράποδο! ούρλιασε έξαλλος. Φύγε γρηγόρα, νά μή σε ξυλοφορτώσω, όπως σου άξίζει!

—Μιά στιγμή, τού είπα, πιάνοντάς τον τόσο δυνατά από τό γιακά, ούτως ώστε νά τά χάσει. Δέν είμαι αυτός πού νομίζεις. Είμαι εμποστρίτης, όπως κ' έου. 'Επί πλέον είμαι άνθρωπος τίμιος, ένδ έσύ είσαι έννας φαυλόβιος. Σου κάνω λοιπόν τιμή και μεγάλη μάλιστα, μονομαχώντας μαζί σου!

Μου φάνηκε, ότι ο αντίπαλός μου έτρεμε και ζητούσε νά φύγη. Γι' αυτό τόν έσφιξα ακόμα πιο δυνατά.

—Μιά νά πάρη ή όργη! φώναξε. Ποιός είσαι; Τί θέλεις; Δέν σε γνωρίζω! Γιατί μ' έφερες εδώ; Θέλεις νά με δολοφονήσης ή νά με κλέψης;

—Όχι, τού άπάντησα. Άλλος κλέφτης και δολοφόνος, εκτός από σένα, δέν υπάρχει εδώ. Αυτό τό ξέρεις πολύ καλά...

—Είσαι έχθρός μου λοιπόν;

—Ναι, είμ' έχθρός σου.

—Και πώς ονομάζεσαι;

—Αυτό δέν σ' ενδιαφέρει. Θά τό μάθης, άν με σκοτώσης.

—Και άν δέν θέλω νά σε σκοτώσω; φώναξε σηκώνοντας τούς ώμους του και προσπαθώντας νά κάνει τό γενατό.

—Τότε θ' αφήσης νά σε σκοτώσω εγώ! τού άποκρίθηκα. Γιατί σου όρκίζομαι, ότι ο ένας από τούς δυό μας πρέπει νά μείνη άποψη εδώ.

—Μά είσαι κακούργος λοιπόν; φώναξε καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια γιά ν' άποσπασθή από τά χέρια μου. Βοήθεια! Βοήθεια!

—Τού κάκου φωνάζει! τού είπα. Κανένας δέν σ' άκούει... Μή με θυμώνης και μ' έξαναγκάσης νά σε στραγγάλισω... 'Επωφέλησού του μόνου τρόπου σωτηρίας πού σου μένει... Θέλω νά σε σκοτώσω και όχι νά σε δολοφονήσω. Καταλαβαίνεις;... 'Ελα νά μονομαχήσης μαζί μου και μή μ' άγρυπνάς νά καταφύγω στά χέρια μου, στά όποια, καθώς βλέπεις, είμαι πολύ πιο δυνατός από σένα.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, τόν έπιασα από τούς ώμους και τόν άνάγκασα νά λυγίση σαν καλάμι, άν και ήταν κατά ένα κεφάλι ψηλότερος από μένα. Κατάλαβε ότι δέν έπαυζα και τότε προσπάθησε νά με μεταπεισή.

—'Αλλά, κύριε, μου είπες, άν δέν είσαι τρελλός, θά έχης θέθεινα κάποιο λόγο νά χτυπήσης μαζί μου. Πές μου τί σου έκανα.

—Δέν μου άρέσει νά στό πιά, τού άποκρίθηκα. Είσαι δέ ένας άνδρος, άφοι με ρωτάς ποιά είναι ή αίτία της εκδικησώς μου, ένδ θά έπρεπε έσύ νά ζητήσης από μένα ίκανοποίησι.

—'Εγώ από σένα!... Και γιατί;... 'Εγώ ποτέ δέν σε είδα... Τό φώς έκει δέν είναι αρκετό γιά νά διακρίνω τη μορφή σου, αλλά είμαι θέθειος, ότι την φωνή σου την άκούω γιά πρώτη φορά.

—Δειλέ! φώναζε. Δέν αισθάνεσαι την έπιθυμία νά εκδικηθής έναν άνθρωπο, πού σου σκάρωσε ένα τόσο άσχημο παιχνίδι και πού σέφερε εδώ χωρίς νά θέλεις, γιά νά σε προκλητέψ τό μοιομαχία;... Μου είγαν πη πώς είσαι ένας γενατός... Πρέπει λοιπόν νά με μετασώσω γιά νά έυτηνη τό θάρρος σου;

—'Είς' ένας αιδόλης! είπε ο αντίπαλός μου, απαρτάρώντας κάτω από τά χέρια μου.

—Περιφύμα! Τώρα μάλιστα. Σου ζητάω, κύριε, τό λόγο γι' αυτή την προσβλητική σου λέξι... Όπως κ' έγώ θά σου δώσω άμέσως λόγο γι' αυτό μου τό ράπισμα.

Και συγχρόνως τόν έράτσια ελαφρά στό μάγουλα. 'Εκείνος έθωπε τότε μία κραυγή τρόμου και λύσσα συγχρόνως.

—Μή φοβόσαι τίποτε, τού είπα, κρυτώντας τον με τό ένα χέρι και δίνοντας του με τό άλλο ένα σπαθί. Υπερασπίσου τόν έαυτό σου... Ξέρω ότι είσαι ο πρώτος εφομάχος της Εύρώπης... 'Εγώ κάθε άλλο, παρά τί δύναμι σου έχω στην τέχνη τού σπαθιού... Μά είναι αλήθεια ότι, ένδ έγώ είμαι άτάραχος, έσύ είσαι κυριευμένος από τό μεγαλύτερο φόβο κ' αυτό έξισώνει τις δυνάμεις μας.

Και χωρίς νά του δώσω καιρό ν' άπάντηση, άρχισα την έπιθεσι με τό σπαθί μου.

Μά ο άβλιος αυτός πέταξε κάτω τό δικό του σπαθί και τό έβρασε υπό πόδια. 'Εγώ όμως δέν τόν άφησα έτσι. Τόν κινήσα, τόν έφτασα κ' άρπάζοντάς τον άπ' τούς ώμους, τόν τράνηξα

δυνατά. Άναγκάστηκα μάλιστα νά τόν άπειλήσω ότι θά τόν τραβούπα στη θάλασσα και θά τόν έπνιγα, άν δέν υπερασπιζόταν τόν έαυτό του.

Όταν τέλος είδε ότι δέν μπορούσε νά ξεφύγη, πήρε τό σπαθί και τό έβρασε με τό άπελιτισμένο έκείνου θάρρος, πού δίνει και στους πιο δειλούς ακόμα ανθρώπους, ή άγάπη τους προς τη ζωή και ο άνωπόφευκτος κίνδυνος.

'Αλλά είτε γιατί τό άδύνατο φώς τού φαναριού δέν τού έπέτρεπε ν' άναμετρήσά καλά τά χτυπήματά του, είτε γιατί ο φόβος πού τόν είχε κυριεύσει τού άφαιρούσε δηλ του την ψυχραιμία, βρήκα τόν τρειριό αυτό μοιομάχο εκτός από μετριότητα, τόσο έπιθυμούσα νά μην τόν σκοτώσω, ώστε έπί πολλή ώρα άπέφευγα νά τόν χτυπήσω. Μά ο ίδιος ήρθε κ' έπεσε έπάνω στό σπαθί μου, επιγυρνώντας νά με χτυπήσά από τά πλάγια. Κι' έτσι, χωρίς σχεδόν νά τό θέλω, τόν χτυπήσα καταστήθασ.

—Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη! φώναζε πεφτοντας κάτω. Με δολοφονήσαν!

—Δικαιοσύνη ζητας, τού άποκρίθηκα. Νά, την έχης! Πειθαίνεις από τό χέρι μου, όπως ο 'Ερριέτι πέθανε από τό δικό σου...

Έπειτα έβγαλε έναν έλαφρό στενιγκιό, δάγκωσε την άμμο και ξεψύχησε.

Πήρα τότε τά δυό σπαθιά κ' έφυγα γιά νά βρω τη γούδιόλα μου. 'Αλλά, καθώς κίττασα τό λιτό, χίλιες άγνωστες ως τότε σε μενα συγκινήσεις με κυριεύσαν. Κι' ή δύναμι μου κόπηκε με μιά... Κάθησα τότε σε μιά από τις έπιτύμβιες πέτρες τού 'Εβραϊκού νεκροταφείου, πού βρισκόταν εκεί και θυσιάστηκα σε σκέψεις. Τό φεγγάρι είχε προβάλλει πια μέσ' άπ' τά σύννεφα κ' ή άσπρες πλάκες τού άπεράτου νεκροταφείου ξεχώριζαν μέσ' άπ' τη σκοτεινόχρωμη γλήση.

Σκεπτόμουν τί είχα κάνει κ' ή εκδίκησι μου, από την όποία τόση χαρά περιμένα, μου παρουσιάζεταν τώρα με μιά έντελώς θλιβερή όψη. Αισθανόμουν νάτι σαν τψψι συνειδησεως, ένδ προηγούμενος μου φαινόταν σαν έργο θεάρεστο τό νά καθαρίσω τόν κόσμο και νά σώσω την 'Ιουλιττα άπ' αυτό τόν άθροισμόφο διάβολο. 'Αλλά δέν περιμένα νά τόν βρω άναυδο σε τέτοιο σημείο. 'Ελπίζα νά συναντήσω στο πρόσωπό του ένα τολμηρό ξιφομάχο και στη συνάντησι μου μαζί του νά ριμοκινδυνεύσω και νά θυσιάσω ακόμα τη ζωή μου... Τώρα όμως ήμουν άτυχος και σχεδόν φοβισμένος, γιατί τόν είχα σκοτώσει τόσο εύκολα. Δέν έβλεπα τό μίος μου ίκανοποιημένο από την εκδίκησι μου... Μου τό είχε σβύσει ή περιφρόνησι μου. Σκεπτόμουν ότι άφοι τόν είχα βρή τόσο δειλό, έπρεπε νά φειχθώ της ζωής του. 'Επρεπε νά ξεχάσω την έναντιόν του έθραρα μου, καθώς και τόν έρωτά μου γιά μία γυναίκα, πού μπορούσε νά προτιμή άπό μένα ένα τέτοιο άνθρωπο...

'Ιδées υπερδεμένες, αισθημένα δουνηρά πολιορκούσαν τό μυαλό μου και την καρδιά μου.

Τό κρού, ή νύχτα, τό άντικρυμα όλων εκείνων τών τόφων, με τραβούσαν κάθε τόσο από τις σκέψεις μου και με βύθιζαν σε ένα παράδοξο λήθησο, από τόν όποιο συνηρόμους έξασα, καθώς σκεπτόμουν τί είχα κάνει και την άπελιτία, πού θά κυριεύσει την 'Ιουλιττα, όταν άσριο θ' άντικρυσε αυτό τό πτώμα, πού κοιτόταν τώρα υπό αιματοβαμμένη άμμο, όχι μακριά άπ' από μένα.

«'Ιος και νά μην πέθανε!... Έλενα με τό μυαλό μου.

Και μου έρχόταν νά πάω και νά βεβαιωθώ γι' αυτό. Σχεδόν έπιθυμούσα νά τόν εναυφέρω στη ζωή...

'Ενδ έκανα αυτές τις σκέψεις, με βρήκαν ή πρώτες αντάγκες της ήμέρας. Συλλογιόστηκα τότε ότι ήταν φρόνιμο ν' άπομακρυνθώ από εκεί. Τράθηξα λοιπόν άναζητώντας τόν Κριστόφανο. Και τόν βρήκα τέλος νά κοιμάται στό βάθος της γόνδουλάς του τόσο βαθειά, ώστε δυσκολεύτερη πολύ νά τόν έυτηνώσω. Ζήλευσα τόν γαλήνιο κ' άτάραχο ύπνο τού άνθρώπου αυτού. Τέτοιο ύπνο, όπως ο Μάκθεβ τού Σαϊνπτηρ, έκανα πολύ καιρό νά γνωρίσω...

Ξαναγυρίζαμε στη Βενετία, γλυτρώντας άπάνω στά νερά, πού τό ρόδιζαν ή πρώτες λάμψεις της άνατολής και περνούσαμε κοντά στό βαπόρι, πού έκτελούσε τό δρομολόγιο Βενετίας—Τεργέστης. Ήταν άκριώς ή ώρα της άναχωρήσεώς του. 'Η (Η συνέχεια εις την σελίδα 1470)

Κάθησε σε μιά από τις έπιτύμβιες πέτρες τού 'Εβραϊκού νεκροταφείου...

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1443)

ρόδες του χτυπούσαν κιόλας τα νερά, που άφριζαν και σπιθίθρες κόκκινες έφευγαν από την καπνοδόχο του, ανάμεσα από τους καπνούς.

Ένα σωρό βάρκες έφερναν ακόμα στο βατόρι τους καθυστερημένους έπιβάτες και μιά γόνδολα, που πέρασε δίπλα από τη δική μας, πλεύρισε σ' αυτό. Ένας άνδρας και μιά γυναίκα βγήκαν τότε από αυτή κι' ανέβηκαν γοργά τη σκάλα του πλοίου, το όπιο, μόλις αυτό βράστησαν στο κατάρτωμα, ξεκίνησαν άμέσως. Σε μιά στιγμή το ζευγάρι αυτό έσκυψε από την κλισσασιά και κύτταξε τους άφρους που άφηνε πίσω του το βατόρι. Έγώ τότε έβγαλα μιά κραυγή καταπλήξεως: 'Αναγνώρισα στο ζευγάρι αυτό την 'Ιουλίττα και το Λεώνη!

Μου φαινόταν πώς έβλεπα όνειρο!...

Έτριψα τα μάτια μου με το χέρι μου και, δείχνοντας με το άλλο χέρι το ζευγάρι στο Κριστοφόνο, τόν ρώτησα:

—Αυτός εκεί ό κύριος δεν είνε ό βαρώνος Λέων Λεώνης;

—Μάλιστα, έσοχώτατε, μου άποκρίθηκε.

Έβγαλα τότε μιά φριχτή βλαστημία και άπευθυνόμενος πάλι προς τόν γονδολιέρη τόν ρώτησα:

—Τότε ποιάς ήταν αυτές που πήγαμε χτές το βράδυ με τη γόνδολά μας στο Λίντο;

—Α! Αυτός ήταν ό Βενετός μαρκήσιος Λορέντζο, ό πιό στενός φίλος του Λεώνη!...

Τότε μόνο κατάλαβα τί είχε συμβή. Ό Λορέντζο είχε πάρει την έπιστολή μου και, κρύβοντάς την από το Λεώνη, θέλησε να τόν αντικαταστήσει στο ραντεβού του με την έταίρα. Μά πλήρωσε τήν μικρή αυτή άταμία με τη ζωή του.

Από τότε δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος ούτε για το Λεώνη, ούτε για την 'Ιουλίττα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1466)

ζειν περιπάτια.

—Ό Πονατίφρος! μουμιοώσε ή Αικατερίνη, με διασταυρωτή φωνή. Ξέρεις!... Κάποτε σου ήμολόγησα τίς σχέσεις μου μαζί του!... Και τώρα με άπειλει!... Θέλει να μ' εκδώσει... Έλαβα έπιστολή του σήμερα!... Ζητάει να τόν δεχθώ ως προσκεκλητή, για να θρσκητα κοντά μου!... Άλλοιώς, άν δεν δεχθώ, θα δημοσιεύσει — ό άνδρας — τίς έρωτικές έπιστολές που τοίστελνα κάποτε!... Καταλαβαίνεις τώρα, Γρηγόρη;... Το σκάνδαλο θα είνε μεγάλο!... Τι με συμβουλεύεις, έσύ, που μ' ένας αυτοκράτορα!... Πώς να τόν ξεφορτωθώ;

—Θέλεις για ΠΕΘΑΝΗ κι' αυτός από κολωνιάνους; εώτησε ξανά ό Όρχλι, με πρόσωπο σιγνά συννεφιασμένο.

—Ω, όχι!... τραώισε εκείνη τρομαγμένη. Όχι ΑΛΛΟ αίμα!...

—Τότε... τότε κάνε τον βασιλιά της Πολωνίας! μουμιοώσε ή Όρχλι. Έτσι θα σωθείς και θα τόν ξεφορτωθής όριστικά!

Κι' ό Στανίσλαος Πονατίφρος, χωρίς στην έπαβολή της αυτοκρατορίας στους Πολωνούς εσατορσίως, φόρεσε στο κεφάλι του το στέμματα της πατρίδος του, ως αντίλλαγμα μερικόν έρωτικών έπιστολών, που τού έστειλε κάποτε ή Αικατερίνη.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1464)

ζουν ώστόσο και μαύροι, που δέχονται μόνοι τους να μιά ακολουθήσουν ή να μιά πουλήσουν τίς γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Μά αυτό είνε πολύ λίγο. Συνήθως το έμποριο τών σκλάβων γίνεται με τόν τρόπο που σου διηγήθηκα.

Ό Άχμέτ Μπέν Σελίμ προσάθηκε κάποτε να με παρασύρη σ' ένα τέτοιο ταξίδι. Στην άρχή όμολογώ ότι δίστασα. Έπειτα όμως ή περιέργεια μ' έκανε να δεχθώ τήν πρότασί του κι' έγινε έμπορος σκλάβων και πούλησα μάλιστα από καλή τιμή το εμάτορσίμα μου στους πλούσιους κτηματίες τής 'Αδς 'Αμπέμα.

Καθώς βλέπετε, ή δουλειά μου εξακολουθεί και σήμερα, όπως και στην έποχή τών περσιτών, να διενεργείται ελεύθερα στις χώρες τής Μαύρης 'Ηπειρου. Είνε κι' αυτή μά άγίαρτερη πληγή της, ή όποια ποτέ δεν θα έπουλωθή, γιατί ό μαύρος δεν θα θέλησουν ποτέ να γίνουν άνθρωποι!..

XENPY NTE MANΦPENT

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1436)

Μέ άπορία ή Ρόζη είνε τόν νέο να κάνη κάποιο μορφασμό, σάν να ήθελε να γελάση.

—Άκουσε εδώ, κοπέλλα μου, είνε αώστηρά. Δεν ξέρω αν άντιλαθάνεσαι ότι μ' αυτό που κάνεις, με προκαλείς να σε άπολύσω από τήν ύπηρεσία σου;

Η Ρόζη έγινε κατακόκκινη. Είχε θυμώσει τρομερά και νευριασμένη είνε:

—Ω, έτσι, έ; Κι' άν εξαφανη έμπηξα τίς φωνές; 'Αν ξεφώνιζα ότι θέλησες να με φιλήσης και έφευγα τρέχοντας και μ' έβλεπε ό νυχοφύλακας, δεν μου λές τί ιδέα θα σχημάτιζε για σένα ή νέα πελατεία σου, όταν θα μάθαινε το περιστατικό;

—Δεν θα δίσταζα να σε μπατοίσω, αν έπιχειρούσες να κάνης αυτό το πράγμα, είνε ό νέος και συνοφρωώθηκε.

—Κι' άν το εκανες αυτό, άπάντησε ή Ρόζα μ' άναίεθα—ύφροντας τή φωνή της—θα σε καθηγγελλα, θα σε πήγαινα στον εισαγγελέα και, μά τήν αλήθεια, δεν ξέρω τί άποτέλεσμα θα είνε αυτό για το μέλλον σου!

Έκείνη τή στιγμή μιά άλλη φωνή, γλυκειά και συμπαθητική, άκούστηκε στο δωμάτιο.

—Ετσι λοιπόν, Ρόζη, βλέπω ότι έμαθες μερικά νομικά στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλιντοκ.

Μέ λύσσα ή Ρόζη κύτταξε τήν Μις Ντόνλοπ και άγρια ρώτησε:

—Εσύ τί γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ;

—'Ηρθα να πάρω τόν Πήτερ, για να πάμε στο σπίτι μας.

—Νά... πάτε... στο σπίτι σας; τραώισε ή Ρόζη χλωμιάζοντας. Άλλά άμέσως πρόσθεσε έπιθετική πάλι: "Ωστε σ' άφέλησαν τά μαθημάτά μου και θέλησες να τά εφαρμόσης, έ; Μου τόν πήρες λοιπόν, και!...

Η Μις Ντόνλοπ χαμογέλασε και κούνησε άρηπτικά το κεφάλι της.

—Όχι, δεν σε μμηθήκα, δεν ύπήρχε λόγος. Βλέπεις εγώ παντρεύτηκα μαζί του προτού άνοιξη καν δικό του γραφείο, προτού άδριμάσει, όπως είνε κάποτε. Έγώ ύπήρξα, όπως είνε, «ή σούντροφος τών νεανικών άγώνων» του.

—Ωστε, είνε ή Ρόζη, κυττάζοντας τόν Πήτερ με παράπονο, τήν έφερες εδώ για να μ' έπιβλέπη;

—Μή γίνεσαι κακιά, Ρόζη, είνε ό νέος συγκαταβατικά. Όταν πρωτοάνοιξα το γραφείο μου, ή Σάλλυ εργαζόταν σε άλλο γραφείο για να μπορώ να πληρώω το μισθό μου με το μισθό που έπαυρινε. Όταν μου χρειάστηκε δεύτερη ύπάλληλος και δεν είχα τά μέσα να τήν πληρώσω, ή Σάλλυ ήρθε εδώ. Σε ήφθηκα ότι δεν βόταν φρόνιμο να ζέρουσι ό πελάτες μου ότι ή γυναίκα μου εργαζόταν σε ύπάλληλος στο γραφείο του άνδρός της.

—Έγώ φεύγω! Δεν μπορώ πια να εργατώ εδώ, είνε ή Ρόζη άποφασιστικά.

—Αυτό μ' εύχαριστεί, Ρόζη, είνε ή Σάλλυ με γλυκύτητα, ενώ περνούσε με τρυφερότητα το χέρι της στο μπράτσο του άνδρός της, γιατί στο έξης δεν θα εργαζόμαιο στο γραφείο του και δεν θα ήθελα να έχη κοντά του μιά γυναίκα σάν έσένα... Είσαι έτοιμος, Πήτερ; Πηγαίνουμε λοιπόν, άγαπημένο μου!...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1437)

ματα που έστειλε ό Μοντεναίο, υπέθεσαν ν' άγοράσουν λίγο κόκ. Μά ή κατάσταση του ποιητού έπεδιονώθηκε ξαφνικά. Έως από τ' ήλλα έπαθε μιά πνευματική συμφορά. Στις 7 'Ιανουαρίου τού άπέφυμα, τόν μετάλαβαν. Τή νύχτα, ό έτοιμόθάνατος παραληρούσε και ήθελε να σηκωθεί. Ή Εθηνία, που τόν περιέταζε, τόν έμποδίζε. Έπειτα ήθησε, τόν έθρισε και στο τέλος τόν έγκατέλειψε, για να πάη να πη στην ηςτανική ταβέρνα.

Ό Βερλάιν έμεινε μόνος, μόνος με το πορτραίτο του πατέρα του, που χωμόταν στην τοίχο. Το πορτραίτο αυτό ήξε γ'να σωδή τρυγινές τρώπες, γιατί, σταν, όταν ό ποιητής ξαναγέριζε μεθυσμένος, τα έβαζε με τόν πεθαιμένο πατέρα του για τόν γέννησε και κάποτε, σταν παροζούμο τής μανίας του, τριπιδούσε το μοσαμά το πορτραίτου του, με τή σπείζένα μύτη του μπατουνού του. Μά κάποιο άλλο χέρι όδηγούσε φαίνεται στις στιγμές έκείνες, το βέβη'ο χέρι του γιού κι' έτσι τή χειραματιά του πετχάινας μόνο το ζωογενή φόντο του πορτραίτου και ή τρώπες είχαν σχηματίσει κάτι σάν φωτοστέφανο γύρω από το σιβάσιμο κεφάλι.

Τήν άλλη μέρα, τα χαράματα, ό Βερλάιν βροθέθηκε νεκρός, όλογυμνος, επάνω στο πάτωμα, μπροστά σ' αυτό το πορτραίτο.

ΤΕΛΟΣ